

[Kaj Hansen.]

Det ville være det rene galimatias at fortsætte med lovbestemmelser af denne art. Der vil jo blive masseflugt fra disse byggerier, fordi lejerne hverken vil eller kan betale disse horrible huslejer.

Og nærmest som en hån mod lejerne, som får lejeforhøjelsernes piskesnert at føle, så laver man en demonstration, der viser, hvilke interesser det er, boligpartierne varetager. Man giver grønt lys for ejendomsbesidderne til at udstykke deres ejendomme i ejerlejligheder med en gennemsnitsfortjeneste pr. lejlighed på 100.000 kr. Det er da klart, at disse ejendomsbesiddere, deres sagførere og ejendomsmæglere gnider sig i hænderne, for her er milliarder at hente, uden at der ligger nogen arbejdsindsats bagved, en ren spekulationsgevinst.

Eller hvordan er det med nybyggeriet? De 40.000 lejligheder årligt, der var boligforligets målsætning, blev ikke bygget i 1975. Det ser heller ikke ud til, de vil blive bygget i 1976. De 8.000 lejligheder, der skulle opføres af almennyttige boligselskaber, bliver heller ikke til noget. Det bliver ca. 6.500 i år, og så vil det ellers dale år for år, og i boligforligets sidste år bliver det ca. 4.000 lejligheder, såfremt den nuværende finansieringsordning fastholdes. Det almennyttige byggeri kvæles altså langsomt, men sikkert, og det er for øvrigt allerede sket med kollegiebyggeriet, der i realiteten er sat i stå.

Når man i dag diskuterer finanslovsforslaget og landets økonomiske stilling, så ville det være helt uanstændigt ikke at diskutere og tage disse boligproblemer op, som jeg her har trukket frem. Men herinde er der jo mange, der har det som struds. De stikker hellere hovedet i busken. Men problemerne består jo fortsat, selv om man ikke vil se dem. Der er i hver fald nogle partier, der skulle tage konsekvenserne af, at de har været med til at gennemføre en totalt forfælt boligpolitik. Hvis de ikke vil det, så kan man jo diskutere, om det er forbrydelse eller dumhed eller begge dele.

Kommunisterne erkender til fulde, at der må gøres noget her og nu, og vi vil pege på nogle løsninger af de allermest akutte boligpolitiske problemer.

Hvad angår det almennyttige byggeri, har vi fremsat et lovforslag, der går ud på,

at staten betaler Boligselskabernes Landsbyggefond, hvad der mangler for at finansiere et minimum på 8.000 lejligheder årligt. Det bliver første år 31 mill. kr., og det må siges at være en beskeden støtte, men den er alligevel af stor betydning. F. eks. har byggeselskabet Arbejderbo i København planer om at opføre 700 lejligheder, men det kan de ikke komme til, fordi den kvota, der er tildelt København, er for lille, hvis dette byggeri skal indgå. Men når den samlede kvota ikke kan komme op på 8.000 lejligheder i hele landet, ja, så er der jo ikke nogen undskyldning for at standse dette byggeri, som kan give beskæftigelse til 600 københavnske byggearbejdere i halvandet år.

For at forhindre, at der sker huslejeforhøjelser i det almennyttige byggeri på grund af nedtrapning eller bortfald af driftsstøtten, er det nødvendigt, at Landsbyggefondten får bevilget midler til at fortsætte denne driftsstøtte. Frem til finansåret 1978-79 drejer det sig om et beløb på 88 mill. kr., men hertil kommer jo, at boligselskaberne selv har taget et tab på 35-40 mill. kr., hovedsagelig på grund af uudlejede lejligheder. Dette beløb kommer de uskyldige lejere til at betale i den sidste ende, hvilket er hamrende uretfærdigt, da det jo ikke er deres skyld, at der har været tomme lejligheder. Derfor bør dette beløb også dækkes ind, således at det samlede beløb, der skal tilføres Landsbyggefondten, bliver på ca. 125 mill. kr.

Det må også stå klart, at aftrapningen af rentesikringen ikke kan fortsætte i de byggerier, der er finansieret under det høje renteniveau. Her må aftrapningen simpelt hen standse ved den effektive rente, der var gældende, da rentesikringen blev indført i 1966, nemlig ca. 9 pct. Det er nødvendigt at gennemføre en ordning af denne art for at forhindre en huslejekatastrofe i disse byggerier.

Man kan sige, at lejerne i vort land har været mishandlet, men har været et tålmodigt folkefærd og fundet sig i den ene huslejeforhøjelse efter den anden. Men nu ser det ud til at være slut med tålmodigheden. Der er et oprør på vej, og det er både forståeligt og nødvendigt. Kommunisterne vil gerne understøtte og hjælpe lejerne i deres kamp for at undgå flere huslejeforhøjelser og vil derfor foreslå, at de huslejeforhøjelser, der